27/08/2025

«Σε μια εποχή μανιώδους αναζητήσεως του κέρδους, ας αναζητήσουμε την χαρά της προσφορας»

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

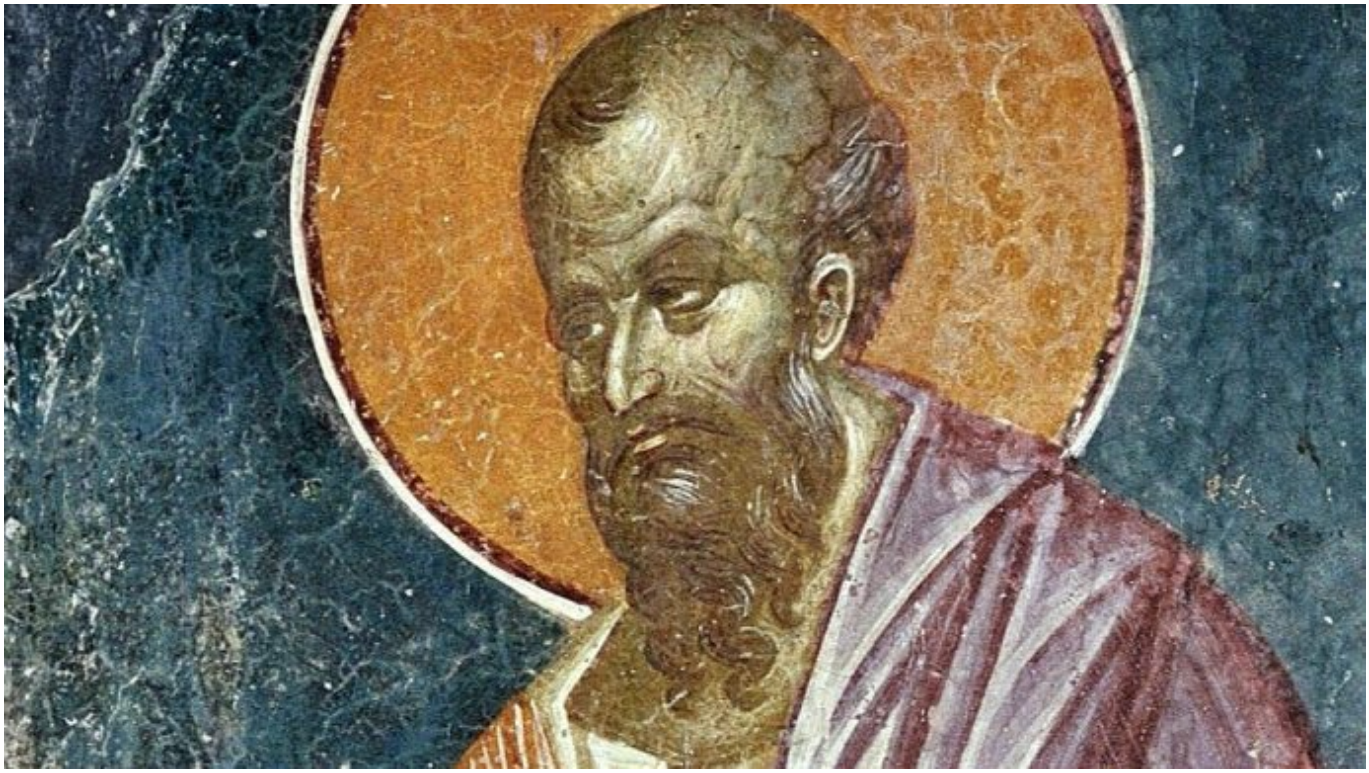

Ἡ ἐποχή μας τοποθετεῖ ὡς ὑπέρτατο σκοπὸ τοὺς ἀγῶνες γιὰ δικαιοσύνη καὶ δικαιώματα. Εἶναι βέβαιο πὼς οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ἀποτελοῦν καθῆκον ὅλων μας, ἀφοῦ γίνονται γιὰ τὴν προστασία τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν ἀδικημένων τῆς σκληρόκαρδης κοινωνίας μας. Ὅμως δὲν ἐπαρκοῦν.

- *του Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας κυρού Κοσμά*

Ὁ κόσμος ἔχει, βεβαίως, ἀνάγκη ἀπὸ δικαιοσύνη, μεγαλύτερη ἀνάγκη ὅμως, ἔχει ἀπὸ ἀγάπη. Καὶ ἡ ἀγάπη δὲν ἀποτελεῖ καρπὸ τῶν νόμων ἑνὸς κράτους, ἀλλὰ καρπὸ τοῦ νόμου τῆς καρδιᾶς, ὅπως τὸν νομοθέτησε ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἀπαρνούμενος τὴν Θεότητά του καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, στὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης Του γιά ἐμᾶς. Ὁ ἄνθρωπος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσει τὴν εὔνοια τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος τῆς Καινῆς

Διαθήκης, ὅμως, εἶναι ὁ νέος ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀγάπης, ὅπως τὴν δίδαξε ὁ Κύριος μὲ τὴν θυσία Του.

Ὡς τέτοιον ἄνθρωπο μᾶς παρουσιάζει ἡ σημερινὴ Ἀποστολικὴ περικοπὴ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο. Τὸ σημερινὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν πρώτη Ἐπιστολή του πρὸς τοὺς Κορινθίους, ἀποκαλύπτει τὴν αὐταπάρνηση καὶ τὴν ἀπόλυτη ἀφοσίωση στὴν ἀποστολὴ ποὺ τοῦ ἀνέθεσε ὁ Θεὸς τῆς σταυρωμένης ἀγάπης. Ὁλόκληρη ἡ περικοπὴ περιλαμβάνει μόνον ἐρωτήματα. Ἀκοῦστε ὁρισμένα ἀπὸ αὐτά:

«Δὲν ἔχω τάχα δικαίωμα νὰ συντηροῦμαι μὲ δαπάνη τῆς ἐκκλησίας ποὺ ὑπηρετῶ; Μήπως δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ἔχω μαζὶ στὰ ταξίδια μου ἀδερφὴ χριστιανὴ ὡς σύζυγο, ὅπως κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι, τὰ ἀδέρφια τοῦ Κυρίου καὶ ὁ Κηφάς; Ἢ μήπως εἴμαστε οἱ μόνοι, ἐγὼ κι ὁ Βαρνάβας, ποὺ δὲν ἔχουμε δικαίωμα συντηρήσεως, ἀλλὰ πρέπει νὰ ζοῦμε μὲ τὴν ἐργασία μας; Αὐτὸς ποὺ ὀργώνει κι αὐτὸς ποὺ ἀλωνίζει πρέπει νὰ κάνουν τὴν δουλειά τους μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς συμμετοχῆς στὴ συγκομιδή. Ἐμεῖς σπείραμε ἀνάμεσά σας πνευματικὸ σπόρο· σᾶς φαίνεται πάρα πολὺ ἂν θερίσουμε ἀπὸ σᾶς τὰ ὑλικά, ποὺ εἶναι ἀναγκαῖα γιὰ τὴν συντήρησή μας;» (Α΄ Κορ. 9:4-6, 10-11).

Γνωρίζουμε πώς, οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ εἶχαν παραχωρήσει κάποια δικαιώματα σὲ ἐκεῖνος ποὺ ἀσκοῦσαν τὴν ἱεραποστολή. Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, ὅμως, δὲν θέλησε ποτὲ νὰ κάνει χρήση αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων. Προτίμησε νὰ θυσιάσει τὸ δικαίωμα νὰ ζεῖ εἰς βάρος τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων καὶ νὰ κερδίζει τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν συντήρησή του, βασιζόμενος μόνον στὴν προσωπική του ἐργασία.

Γιατί, ὅμως, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κάνει ἀναφορὰ στὰ δικαιώματά του; Ὁπωσδήποτε, δὲν τὸ κάνει μὲ ἰδιοτέλεια. Τὸ κάνει γιὰ νὰ ἀμυνθεῖ. Ἀπέναντι σὲ τί, ἄραγε; Ἀπέναντι σὲ κατηγορίες ὁρισμένων Χριστιανῶν τῆς Κορίνθου, οἱ ὁποῖοι ὑποστήριζαν πὼς ὁ Παῦλος συμπεριφερόταν μέ αὐτό τόν τρόπο διότι δὲν αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἴσο πρὸς τοὺς ἄλλους, τοὺς ἀληθινοὺς Ἀποστόλους.

Ὁ Παῦλος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἀντικρούσει αὐτὲς τὶς ὑποψίες, ὄχι γιὰ νὰ προστατέψει τὸ κῦρος του. Ἡ ταπεινοφροσύνη του ἄλλωστε, εἶναι ὁλοφάνερη σὲ ὅλες τὶς Ἐπιστολές του. Σκοπός του εἶναι νὰ μὴν ἀκυρωθεῖ τὸ ἔργο, διότι αὐτὸ θὰ εἶχε ἐπιπτώσεις στὴν ἐμπιστοσύνη τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν πρὸς τὸν ἴδιο, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀμφιβάλλουν γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων του καὶ νὰ κλονιστεῖ ἡ πίστη τους.

Ἀπὸ τὸν πρῶτο κιόλας στίχο τῆς περικοπῆς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὸ δηλώνει ξεκάθαρα: «Κι ἂν ἀκόμα ἄλλοι ἀρνοῦνται νὰ μὲ ἀναγνωρίσουν ὡς ἀπόστολο, γιὰ

σᾶς ὁπωσδήποτε εἶμαι· γιατί ἡ ἴδια ἡ ὕπαρξη τῆς ἐκκλησίας σας εἶναι ἡ ἀπόδειξη πὼς εἶμαι ἀπόστολος» (9:2).

Τί ὑποστηρίζει ἀκριβῶς; Πώς, καὶ μόνο ἡ θέση ποὺ τόσο γρήγορα βγῆκε ὁ Χριστὸς στὴν καρδιὰ τῶν Κορινθίων μετὰ τὸ κήρυγμά του, ἀποδεικνύει πὼς ἐπιτελεῖ ἔργο τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἀργότερα, στὴ δεύτερη ἐπιστολή του, θὰ ἐπανέλθει γιὰ νὰ πεῖ τὸ ἑξῆς συγκλονιστικό: «Ἐγὼ σὲ τίποτα δὲν ὑστέρησα ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ θεωρεῖτε «ὑπεραποστόλους», κι ἂς μὴν εἶμαι τίποτα. Οἱ ἀποδείξεις ὅτι εἶμαι ἀπόστολος παρουσιάστηκαν μπροστά σας μὲ πολλὴ ὑπομονή, μὲ θεϊκὰ σημεῖα, μὲ θαύματα καὶ μὲ θεραπεῖες» (Β΄Κορ. 12:12).

Παρ’ ὅλο, λοιπόν, ποὺ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀποτελεῖ, χωρὶς καμία ἀμφιβολία, γνήσιο Ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ, δὲν καταδέχτηκε ποτὲ νὰ συντηρηθεῖ μὲ πόρους τῆς Ἐκκλησίας. Γιατί ἄραγε; Τὴν αἰτία μᾶς τὴν δίνει ὁ ἴδιος, στὸ τέλος τῆς σημερινῆς περικοπῆς, μιλῶντας γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς συνεργάτες του: «Ἐμεῖς δὲν κάναμε χρήση τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ, ἀλλὰ ὑπομένουμε κάθε στέρηση, γιὰ νὰ μὴν δημιουργήσουμε κανένα ἐμπόδιο στὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ» (στ. 12).

Ἀπὸ ποῦ πηγάζει, ἄραγε, αὐτὴ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τὴν ὁποία δὲν θέλει νὰ ἐπιβαρύνει; Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία: Πηγάζει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Ὁ Παῦλος εἶναι ἕνας εὐγνώμων ἄνθρωπος, ποὺ δὲν ξέχασε ποτὲ τὴν συγγνώμη ποὺ δέχθηκε ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ ἔγινε νὰ διαδώσει τὸ κήρυγμα Ἐκείνου ποὺ κάποτε δίωκε. Θεωρεῖ λοιπόν, πὼς ἐκεῖνος εἶναι ποὺ ὀφείλει στὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι ἡ Ἐκκλησία σ΄ ἐκεῖνον.

Ἂν ἡ σημερινὴ Ἀποστολικὴ περικοπὴ εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀχαριστία. Σήμερα, ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου, ἀκούσαμε γιὰ ἕναν ἄρχοντα ποὺ χάρισε στὸν δοῦλο του ἕνα τεράστιο χρέος. Ἀμέσως μετὰ ὅμως, ὁ δοῦλος αὐτὸς ἀρνεῖται νὰ χαρίσει σὲ ἕναν σύντροφό του ἕνα ἐλάχιστο χρέος. Ὁ ἄρχοντας μαθαίνει γιὰ τὴν ἀπαίσια αὐτὴ συμπεριφορὰ καὶ καταδικάζει πλέον ὁριστικὰ τὸν ἀχάριστο δοῦλο (Μτθ. 18:23-34).

Τί συνδέει τὶς δύο αὐτὲς περικοπές; Μιὰ ἀντίθεση. Ἀπὸ τὴν μία, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει ὡς προτεραιότητα τὰ δικαιώματά του, μὴν ἔχοντας τὴν δυνατότητα νὰ ἀναγνωρίσει πόσα ἀπολαμβάνει χωρίς, οὔτε νὰ τὰ ἀξίζει, οὔτε νὰ τὰ δικαιοῦται. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἄλλαξε τὴν ζωή του στὸ ὄνομα τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεὸ τῆς χάριτος καὶ τῆς συγχωρήσεως. Ἕνας

ἄνθρωπος ποὺ θέλησε νὰ μοιάσει πρὸς τὸν μεγάλο Εὐεργέτη του. Ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τοποθέτησε, πάνω ἀπὸ τὸ δικαίωμά του, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν προσφορά.

Ὅσο μελετοῦμε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ συντονίζουμε τὴν ζωή μας μὲ τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἁγίων Της, θὰ ἀλλάζουμε. Τὸ πάθος τοῦ ἐγωισμοῦ, ποὺ διαρκῶς μᾶς σπρώχνει τὴν ἀναζήτηση κάθε εἴδους κέρδους μὲ νόμιμους, ἀλλά, κάποιες φορὲς καὶ μὲ ὑπόγειους τρόπους, θὰ δίνει σταδιακὰ τὴν θέση του στὴν εὐγνωμοσύνη στὸν Θεὸ γιὰ τὶς τόσες δωρεές Του καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ μιμηθοῦμε τὴν ἀνιδιοτελῆ ἀγάπη Του.

Σὲ μιὰ ἐποχὴ μανιώδους ἀναζητήσεως τοῦ κέρδους, ἂς ἀναζητήσουμε τὴν χαρὰ τῆς προσφορᾶς, ὅπως μᾶς τὴν διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας. Εἶναι ἡ χαρὰ ποὺ γέμισε τὴν καρδιὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τὸν ἀπελευθέρωσε ἀπὸ τὴν ἀναζήτηση μόνον κέρδους καὶ ἀνταλλαγμάτων. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἄλλου εἴδους χαρά, τὴν ὁποίαν θὰ νιώσουμε, ἂν ἀνοίξουμε τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς μας στὸν Χριστὸ καὶ Τὸν ἀκολουθήσουμε στὸν δρόμο τῆς ἀγάπης Του. Ἀμήν.

Πηγή: [pemptousia.gr]